

A photograph of a cemetery with several tombstones. In the foreground, a large, weathered stone cross stands on a rectangular base. The cross is made of rough-hewn wood. The background shows other tombstones and lush green trees. A semi-transparent white circle is overlaid on the cross, containing text.

[truth] LINK

8

Și după, ce vine? –
Definiția biblică a morții

descoperă.conectează-te.experimentează

8 ȘI DUPĂ, CE VINE? — DEFINIȚIA BIBLICĂ A MORȚII

DESCOPERĂ

Unul câte unul, la un moment dat, fiecare dintre noi
ne dăm ultima suflare. Și apoi? Ce urmează?

PRIMA MOARTE

Într-o zi, un băiețel, întorcându-se de la școală, a scurtat drumul spre casă printr-un cimitir. În timp ce mergea, o piatră funerară i-a captat atenția într-un mod aparte. Epitaful notat pe ea transmitea un mesaj ironic: „Așa cum ești, am fost și eu/ Așa cum sunt, vei fi și tu;/ Fii gata deci, să mă urmezi.” Văzând mesajul, băiețelul a scos o cretă din ghiozdan și a scris: „Să te urmez nu-s împăcat/ Până nu știu unde-ai plecat.”

Moartea este cel mai de temut mister cu care se confruntă omul. Nu avem cum să nu ne întrebăm dacă mai există ceva după moarte sau dacă asta este totul. La un moment dat, cu toții ne punem întrebarea: „Ce se întâmplă cu mine după ce mor?” Răspunsul pe care-l dă Biblia este clar ca lumina zilei și plin de speranță.

În primul rând, Biblia arată că există două feluri de moarte:

„Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a _____ ” (Apocalipsa 2:11).

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a _____
_____ n-are nicio putere” (Apocalipsa 20:6).

Dacă este o a „doua moarte”, înseamnă că există și prima moarte. E logic, nu? Haideți să aflăm mai multe despre cele două!

Citiți cu atenție și discutați pasajele din Luca 8:52,53 și Ioan 11:11-26, pentru a defini în mod clar prima moarte. După ce citiți cele două pasaje, răspundeți la următoarele trei întrebări:

Ce cuvânt a folosit Isus pentru a descrie starea celor morți? _____ .

Când se aștepta Marta să fie înviat Lazăr? _____ .

Ce titlu a pretins Isus că are? „Eu sunt _____ și _____ .”

Așadar, moartea este ca un „somn” din care vom fi „treziți”, **înviați** „în ziua de apoi”. Pentru a înțelege însă și mai bine ce înseamnă prima moarte, haideți să „săpăm” mai adânc, lăsând Scriptura să ne răspundă la o serie de întrebări:

Cât de multe lucruri știi cei morți? Eclesiastul 9:5,6 _____ .

Sunt morții conștienți de existența lui Dumnezeu? Psalmii 6:5; 115:17 _____ .

Ce se întâmplă cu gândurile omului după ce acesta moare? Ps. 146:3,4 (n.tr.: În traducerea KJV, în loc de „planuri”, este folosit cuvântul „gânduri”).

_____ .

Se întorc morții să-și bântuie casele? Iov 7:9,10

Faptul că cei morți sunt inconștienți și nu pot comunica sau interacționa cu cei vii este foarte clar prezentat în Biblie; având în vedere acest lucru, înseamnă că oamenii care cred că cei morți le transmit anumite mesaje, în realitate, nu comunică cu cei dragi ai lor care au murit. Și atunci, cu cine interacționează ei prin aceste experiențe supranaturale?

„După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului [...]” (Deuteronomul 18:9-12).

Observați în pasajul de mai sus că necromanția, sau comunicarea cu cei morți, era unul dintre obiceiurile macabre ale popoarelor păgâne și că este pusă alături de alte obiceiuri precum sacrificiile umane și activitățile oculte. Acest lucru este deosebit de semnificativ și asta pentru că Biblia arată că „dumnezeii” care i-au condus pe păgâni la aceste practici nu erau altceva decât demoni, sau îngeri căzuți ce pretindeau că sunt zei (Deuteronomul 32:16-17, 21; Psalmii 106:36-38). Așadar, devine clar faptul că Dumnezeu interzice necromanția pentru că (1) în realitate este imposibil să comunici cu cei morți, aceștia fiind incoștienți și (2) „morții” cu care avem impresia că dialogăm sunt de fapt demoni care pretind că sunt persoane dragi nouă, care au murit.

Aceste lucruri capătă sens în lumina adevărului enunțat de Isus despre moarte, și anume că este ca un somn. De fapt, Biblia folosește cuvântul „somn” de cincizeci și patru de ori pentru a descrie starea morților. Când spunem: „Odihnească-se în pace” despre cineva care a murit, avem foarte mare dreptate – omul respectiv se află într-o stare incoștientă de „odihnă”, asemănătoare somnului.

MOARTEA A DOUA

Ce este atunci moartea a doua în contrast cu prima? În Matei 10:28, Isus arată care este diferența principală dintre cele două:

„Nu vă temeți de cei ce ucid _____, dar care nu pot ucid _____; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să _____ și _____, și _____ în gheenă.”

Așadar, prima moarte are de a face cu *trupul*, și nu cu *sufletul*, în timp ce a doua moarte presupune distrugerea atât a *trupului*, cât și a *sufletului*. Dar ce înseamnă mai exact acest lucru?

Cuvântul grecesc tradus aici prin „suflet” este *psyche*, cuvânt de la care avem termeni precum *psihologie* sau *psihiatric*. „Suflet” nu este cea mai bună traducere a acestui termen. Cuvinte precum *mintre* sau chiar *ființa* ca *întreg* transmit mai bine ideea din original. Cuvântul se referă la ceea ce Biblia numește în alte locuri „omul dinăuntru” (Efeseni 3:16) și „duhul minții voastre” (Efeseni 4:23). Prima moarte este moartea fizică obișnuită, de care au parte toți oamenii. Opusă acesteia, moartea a doua reprezintă distrugerea întregii ființe, atât la nivel fizic, cât și la nivel psihologic; această moarte îi face pe oameni complet non-existenți. Când cineva suferă prima moarte, Biblia arată că se petrec următoarele lucruri:

„...până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat” (Eclesiastul 12:7).

„Țărâna” de aici se referă la trup, care se întoarce în pământ ca materie organică după prima moarte. „Duhul” care se întoarce la Dumnezeu este ceea ce Isus a numit „psyche” – „conținutul” interior esențial al unui om: personalitatea, gândurile, sentimentele, motivațiile – toate acele lucruri care definesc identitatea și caracterul moral al unui individ. Am văzut deja că în moarte nu există conștientă, așa că „duhul” care se întoarce la Dumnezeu la moartea unui om este pur și simplu păstrat de El într-o stare incoștientă, așteptând învierea, când Dumnezeu va reuni trupul și duhul, moment în care viața conștientă este reluată.

În continuare, citiți cu atenție această declarație crucială pe care o face Isus despre înviere:

„Căci, după cum, prin neascultarea unui singur om (păcatul lui Adam), cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:19).

Cu alte cuvinte, ascultarea lui Isus față de legea lui Dumnezeu este o ascultare reprezentativă care este oferită ca dar tuturor celor păcătoși. Și totuși, Dumnezeu nu Se raportează la noi ca și când am fi neprihăniți pentru a ne întări în nelegiuirea noastră, ci cu scopul de a ne elibera inimile de orice simțământ de condamnare și de încercarea de a ne câștiga mântuirea pe cont propriu, convingându-ne de dragostea Lui necondiționată pentru noi, descoperindu-ne gândurile pe care le are cu privire la noi și trezind în noi credința. Apoi, odată ce relația cu El a fost refăcută pe baza harului Său – a favorii Lui nemeritate –, ascultarea față de El începe să izvorască din interior spre exterior. Este credința ce răspunde la credință și dragostea ce răspunde la dragoste.

Iar aceasta ne aduce la noul legământ.

Când Dumnezeu a dat legea Sa poporului Israel la Muntele Sinai, poporul și-a supraevaluat condiția morală în care se afla și l-a făcut lui Dumnezeu o promisiune plină de încredere în sine: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exodul 24:7). Ceea ce a urmat a fost o lungă istorie de neascultare, răzvrătire și păcate de toate felurile, presărată cu promisiuni repetate de a asculta de legea lui Dumnezeu. Acesta a ajuns să fie cunoscut ca „primul”, sau „vechiul”, legământ (Evrei 8:7,13). Însă Dumnezeu avea ceva cu totul diferit în minte, încă de la început, iar acest „ceva” a devenit cunoscut ca „noul legământ”, bazat pe promisiunea Lui de a ierta păcatele și de a scrie legea Sa în inimile noastre.

Citiți Ieremia 31:31-34 și Evrei 8:7-12 și discutați aspectele specifice ale noului legământ.

CONECTEAZĂ-TE

Fiind într-o nouă relație cu Dumnezeu, care are ca bază noul legământ, noi nu păzim legea pentru a ne câștiga mântuirea, ci o facem ca o consecință naturală izvorâtă din dragoste, ca urmare a mântuirii pe care deja o avem fără plată în Hristos.

CONECTEAZĂ-TE

În inima lui Dumnezeu există iertare deplină pentru fiecare dintre noi. Avem de ales între a ține mai departe de vina noastră și a primi mila lui Dumnezeu, care ne face nevinovați înaintea Sa.

Fiecare act egoist pe care îl face o ființă omenească aduce cu sine o vină care împovărează conștiința. Vina este epuizantă, pentru că nu am fost creați să o purtăm. Dacă nu suntem despovărați de vina păcatelor noastre acceptând cu pocăință iertarea lui Dumnezeu, ea rămâne ca o povară psihologică în subconștient și va ieși la iveală la judecata finală: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

Dorința lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi este să fim eliberați de păcatul și de vina noastră chiar acum, să fim pe deplin vindecați și eliberați de aceste lucruri. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:13,14). Deși cu toții am greșit, niciunul dintre noi nu trebuie să poarte vina propriului păcat și să sufere a doua moarte. Isus „a gustat moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Făcându-Se de bunăvoie înlocuitorul nostru, El a experimentat teroarea îngrozitoare a vinei noastre, pentru ca noi să nu mai fim nevoiți să trăim în robia ei nici măcar pentru o clipă. Prin Isus, avem privilegiul să fim iertați pe deplin.

EXPERIMENTEAZĂ

Îmi pun toată încrederea în Isus ca Mântuitor personal
și accept iertarea oferită de Dumnezeu prin El.

Primind iertarea lui Dumnezeu, cred că trăiesc bucurându-mă de favoarea Lui și că sunt complet nevinovat înaintea Sa. Promisiunea aceasta este pentru mine: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!

Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” Ți mulțumesc, Doamne, pentru dragostea Ta iertătoare!